

Откжсни си я!

Много се зарадвало овчарчето. Откжснало червената шипка, поблагодарило на дѣдото и трѣгнало да си върви.

Ето ти, насреща му великаниѣ.

— Стой! — извикали тѣ. — Щомъ нѣмашъ вече агнета, сега тебъ ще изедемъ.

Но овчарчето се скрило задъ единъ храстъ и изѣло шипката. — Като я изѣло, пожелало си:

— Искамъ да стана страшенъ като дяволъ!

Още не изрекло, хвърлили се великаниѣ да го грабнатъ. Но изведнѣжъ отскочили назадъ.

— Олеле, Боже! — заревали отъ страхъ тѣ и хукнали презъ глава да бѣгатъ. И кжде кого срещнали, викали. — Бѣгайте! Главатарѣтъ на дяволитѣ ни гони!

Засмѣло се овчарчето. Погледнало се въ едно кладенче да види, наистина ли е толкова страшно. Гледа и не може да се познае. Черно лице, дяволски рога. Коситѣ му щръкнали като бодли на таралежъ,

отъ устата му стърчатъ зѣби като тесли остри, а очитѣ му толкова изпъкнали и тѣй страшни, свѣтъ да ти притѣмнѣе.

— Я стига съмъ се гледалъ, че и менъ почна да ме побира страхъ! — рекло си овчарчето и трѣгнало да търси великаниѣ, агнетата си да иска.

Вървѣло, вървѣло, нѣма ги великаниѣ. Отъ страхъ кой знае кжде били се скрили. Ами сега? Мислило, мислило овчарчето, най-последно измислило що да направи.

Отишло при пѣтлето. Токатовидѣло това страшилище, като шумка затреперало.

— Каквото искашъ ще сторя! — извикало то.

— Само живота ми не взимай.

— Ехъ, ти храбрецо! — засмѣло се овчарчето. — Нали отъ нищо не се боеше? Скоро хвъркни на високо и вижъ кжде сж се скрили великаниѣ! Инакъ сега ще те изямъ!

Хвъркнало пѣтлето къмъ небесата. Подиръ малко се върнало и казало:

— Великаниѣ сж въ една

